

Aurelian Teodorescu

(1941-1999)

Fiu al unei familii de învățători, dornic de cunoaștere a trecutului zbuciumat și eroic al neamului nostru, tânărul *Aurelian Teodorescu*, din Izvoarele Argeșului, lua, în 1960, drumul Bucureștiului, devenind student al Facultății de Istorie. Purtând în memoria lui afectivă, pare-se, fapte, evenimente și scene din istoria mai apropiată a locurilor lui natale, povestite de înaintașii lui izvoreni, studentul și cercetătorul în domeniul istoriei de mai apoi și-a îndreptat intențiile spre a aprofunda, până la detaliu, istoria modernă și contemporană, pe care a vizualizat-o aproape cinematografic în numeroase săli de expoziții.

Specialist în problema agrar-țărănească ce a continuat să frământa societatea românească până-n pragul celui de-al doilea război mondial, cercetătorul-muzeograf *Aurelian Teodorescu* a întreprins și elaborat studii de referință în domeniu; problematică ce l-a condus și la obținerea titlului de doctor în istorie.

Tematicile elaborate de el, sau în colaborare cu alți colegi de breaslă, au stat la baza expozițiilor permanente ori aniversare deschise la Muzeele Județene Argeș, Giurgiu, Brăila, Târgoviște, Oradea ș.a.

Date fiind toate aceste preocupări arhivistico-muzeistice, suprapuse pe o asiduă muncă de cercetare istoriografică, activitatea lui la Arhivele Naționale, începută în 1993, a căpătat, încă de la început, cursivitate și integritate. Efectuarea operațiunilor de prelucrare arhivistică (ordonare, fișare, informatizare ș.a.) la Arhiva C.C. al P.C.R. a prilejuit adâncirea a numeroase aspecte cu privire la problema agrar-țărănească de tip comunitar, având în redactare noi studii asupra mijloacelor și formelor de socializare a agriculturii.

Lui *Aurelian Teodorescu* îi datorăm și o competență valorificarea a fondurilor arhivistice, al cărei rod îl reprezintă atât studiile publicate în „Revista Arhivelor“ (*Recurs pentru adevăr. Cu privire la numărul victimelor din rândul populației evreiești din România în anii 1940-1944*, în nr. 1/1997, și *Aviatori americani morți sau capturați pe teritoriul României în anii celui de-al doilea război mondial*, în nr. 2/1997), cât și colaborarea la unele ediții de documente apărute în ultimii ani sub egida Arhivelor Naționale ale României (*România. Retragerea trupelor sovietice, 1958*, coordonator prof. univ. dr. Ioan Scurtu,

București, Edit. Didactică și Pedagogică, 1996; *Stenogramele ședințelor Consiliului de Miniștri. Guvernarea Ion Antonescu*, vol. I-III, coordonator prof. univ. dr. Marcel-Dumitru Ciucă, București, 1997-1999). Amintim, de asemenea, articolele semnate de *Aurelian Teodorescu* în paginile unui prestigios periodic românesc, ce se adresează, în primul rând, românilor răspândiți în cele patru zări, este vorba de „Curierul Românesc“.

Nu știm dacă *Aurelian Teodorescu* a sădit un pom sau a construit o casă, știm sigur însă că a lăsat în urmă două vlăstare viguroase, copiii săi, Bogdan și Bianca, pe care i-a iubit nespus și de care era foarte mândru.

Neașteptata lui dispariție dintre noi (9 septembrie 1999) a întrerupt brusc demersul său arhivistico-istoriografic.

Conservându-și cu strășnicie acuratețea morală cu care ascendenții lui îl înnobilaseră și construindu-și neostentativ, de-a lungul vieții, o conduită civic-intelectuală generată și de o mare disponibilitate sufletească și întrajutorare colegială, *Aurelian Teodorescu* a lăsat în urma lui un noian de regrete, nostalgice rememorări și aduceri-aminte printre toți cei cu care a lucrat, colaborat ori, pur și simplu, a discutat.

MARIN RADU MOCANU